

Ministr vnitra
Ing. Martin Pecina, MBA

V Praze dne

29-11-2013

Č.j.: MV-116768-4/VS-2013

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne: 5. 12. 2013 podpis: [Podpis] 14. 12. 2013

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal
, státní občan Irácké republiky, trvale bytem
5 (dále jen „žadatel“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 3.9.2013, čj. VS-391/835.3/2-2000, kterým nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

Odůvodnění

I.

Žádost o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), byla podána žadatelem dne 18.2.2013 u Magistrátu města Brna. Správní řízení o žádosti bylo zahájeno dnem 11.4.2013. Žadatel je státním občanem Irácké republiky. Trvalý pobyt na území České republiky byl žadateli povolen od 15.1.1997. Žadatel je svobodný a otcem dvou dětí, které jsou státními občany České republiky.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splnil podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) a d) zákona o státním občanství, tj. podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky a podmínku prokazující znalost českého jazyka podle požadavků stanovených vyhláškou č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky. Podle výpisu z evidence Rejstříku trestů je zřejmé, že žadatel byl v posledních pěti letech

Vypraveno dne:

3-12-2013

[Podpis]

odsouzen pro úmyslný trestný čin. Ve zkušební době se osvědčil, proto se na něj hledí jako by nebyl odsouzen. Žadatel tak splnil podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o státním občanství.

Žadatel nesplnil podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství spočívající v plnění povinností podle zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky a povinností podle zvláštních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění. Žadatel v roce 2006 nenahlásil příslušnému pracovišti cizinecké policie prodloužení platnosti tehdejšího cestovního pasu Iráku, neboť se domníval, že se jedná o irácký cestovní doklad, který není nutné hlásit na českých úřadech. Další nový irácký pas mu již vydán nebyl a na základě potvrzení iráckého zastupitelského úřadu mu byl vydán cizinecký pas České republiky. Na úseku veřejného zdravotního pojištění žadatel v období let 1997 až 1999 opožděně hradil zálohy na pojistné na veřejné zdravotní pojištění (dále jen „pojistné“). Ministerstvo vnitra splnění uvedené podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství žadateli neprominulo, neboť neshledalo důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí jejího splnění.

V kontextu shora uvedeném, Ministerstvo vnitra předmětné žádosti nevyhovělo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3.9.2013, čj. VS-391/835.3/2-2000, podal žadatel včasný rozklad. Namítá, že na výzvu Ministerstva vnitra ze dne 14.6.2013 doložil potřebné údaje o něm, jako o pojištěnci Všeobecné zdravotní pojišťovny, včetně vyúčtování plateb záloh na pojistné s potvrzením, že na něm nemá evidován dluh a penále. K nedoplatkům na pojistném v období let 1997 až 1999 žadatel uvedl, že k prodlevám úhrady záloh na pojistné došlo v důsledku toho, že nevěděl o přesném datu jejich úhrady. Zálohy hradil pravidelně, vždy do 30. dne měsíce. Po zjištění nesrovnalostí veškeré nedoplatky okamžitě uhradil. Všeobecná zdravotní pojišťovna mu nevyměřila nikdy penále. Namítá, že k této skutečnosti došlo před více než 14 lety, domnívá se proto, že uplynula dostatečně dlouhá doba, aby prokázal, že tyto povinnosti plní řádně a včas. Požádal o prominutí splnění dotčené podmínky. Její splnění mu nebylo prominuto. K nenahlášení prodloužení platnosti cestovního pasu Iráku v roce 2006 žadatel uvedl, že se tak stalo z jeho nevědomosti. Domníval se, že se jedná o irácký doklad, tudíž tuto skutečnost nemusí oznamovat. K své trestné činnosti na území České republiky vyjádřil lítost. Uvedl, že trestního jednání se dopustil v sebeobraně pod vlivem strachu o svůj život. Z této zkušenosti se poučil a do budoucna by již nechtěl ovlivnit životy svých blízkých, zejména přítelkyně a dětí. Žadatel navrhl napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra změnit a udělit příslib udělení státního občanství České republiky. K rozkladu přiložil fotokopie priznání k dani z příjmů právnických osob obchodní společnosti s.r.o., kde je jediným společníkem, za zdaňovací období 2009 až 2012.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra (dále jen „rozkladová komise“). Rozklad posoudila rozkladová komise.

Ministr vnitra a rozkladová komise ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu posoudili zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni.

Ministerstvo vnitra, jak vyplývá ze spisu, usnesením ze dne 14.6.2013 v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení o jeho žádosti (§ 44 správního řádu). Podle ustanovení § 36 odst. 3 a § 38 odst. 1 správního řádu jej poučilo o možnosti před vydáním rozhodnutím nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a případně navrhnout jejich doplnění. Tímto usnesením bylo řízení o žádosti přerušeno, a to do 25.7.2013 a žadatel byl vyzván k doplnění žádosti o vyjádření se k některým skutečnostem a o předložení listin, které Ministerstvo vnitra v dotčeném usnesení výslovně označilo, aby tak získalo relevantní podklady pro rozhodnutí ve věci, jež jsou nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci (§ 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství). Současně byl žadatel vyrozuměn o tom, že pokud ve stanovené lhůtě požadované listiny Ministerstvu vnitra nepředloží, bude řízení o žádosti ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno.

Ministr vnitra konstatuje, že podle předložených listin žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství. Nespĺňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Ministr vnitra splnění uvedené podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 neprominul, neboť neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí jejího splnění. Žadateli nebyl vydán příslib udělení státního občanství České republiky tak, aby si mohl obstarat doklad o pozbytí dosavadního státního občanství a splnit tím podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství.

V napadeném rozhodnutí bylo k neplnění povinností podle zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky a povinností podle zvláštních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění ze strany žadatele jednoznačně konstatováno, že k těmto pochybením došlo před více jak pěti lety, což by mohlo vést k úvaze, že intenzita porušení těchto předpisů, respektive povinností v nich zakotvených, je v současné době zanedbatelná, pokud není navíc doloženo žádnými doklady další obdobné pochybení ze strany žadatele. Jednalo se proto pouze o zjištění zda existuje důvod hodný zvláštního zřetele, který by umožnil

prominout splnění dotčené podmínky. Zde se proto posuzoval skutečný vztah žadatele k českému státu, o jehož státní občanství žádá, aby k obdobnému protiprávnímu jednání žadatele v budoucnu nedocházelo jako státního občana České republiky. V té souvislosti bylo vzato do úvahy i odsouzení žadatele pro úmyslný trestný čin ublížení na zdraví a zhojení jeho trestního jednání teprve v roce 2012.

V kontextu toho je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky. Uvedenou podmínku může, nikoliv musí, Ministerstvo vnitra, respektive ministr vnitra, prominout, na její prominutí však není právní nárok. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumá okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

K námitce žadatele o jeho nevědomosti k plnění výše uvedených povinností je nutné uvést, že jako cizinec dlouhodobě žijící na území České republiky si musel a musí být dobře vědom, co od něj bude českými úřady vyžadováno, zejména pak cizineckou policií. Proto jeho námitku ministr vnitra nemohl akceptovat jako relevantní.

K doložení přiznání k dani z příjmů právnických osob obchodní společnosti s.r.o., kde je jediným společníkem a tato společnost je jedním ze zdrojů jeho příjmů, je třeba uvést, že bylo požadováno z důvodu objektivního posouzení jeho aktivit v České republice, tedy z hlediska posouzení jeho pracovní integrace v české společnosti.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu judikovaném v rozsudku pod č.j. 3 As 32/2005 – 51 je však třeba vzít v úvahu vlastní institut státního občanství, který je charakterizován jako trvalý a pevný svazek fyzické osoby s Českou republikou. Trvalost a pevnost tohoto svazku je dána plnou integrací fyzické osoby v České republice, která se projevuje v rodinných, pracovních, sociálních a dalších vazbách. Ministerstvo vnitra je proto nejen oprávněno, ale i povinno zkoumat okolnosti každého jednotlivého případu (každé žádosti cizince o udělení státního občanství České republiky) při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek uvedených v ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky. V případech, že jsou podmínky uvedené ve shora

citovaném ustanovení splněny, správní orgán hodnotí další skutečnosti významné z hlediska žádosti o udělení státního občanství České republiky. Právě v této fázi správního řízení nastupuje správní uvážení. Ministr vnitra v kontextu shora uvedeném, konstatoval, že v daném případě nelze spatřovat plnou integraci žadatele do české společnosti.

IV.

Státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán. Ministerstvo vnitra v této souvislosti v napadeném rozhodnutí uvedlo, že na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že žadatel splňuje všechny podmínky stanovené k udělení státního občanství České republiky. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv. Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“.

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit

143

podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Z dosavadního průběhu pobytu a života žadatele na území České republiky nelze dovodit, že by mohl být na svých právech jakkoli krácen. Česká republika je členem Evropské unie a vytváří příznivé podmínky pro začlenění cizinců do společnosti. Udělení, respektive neudělení státního občanství České republiky, nemůže být považováno za rozhodující podmínku pro začlenění cizince do české společnosti. Z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela objektivně adekvátní podmínky pro život cizího státního příslušníka na území jiného státu, v daném případě na území České republiky. V kontextu toho pak na udělení státního občanství nelze pohlížet jen z hlediska nároku, ke kterému lze nevyhnutelně dospět po uplynutí zákonem stanovené doby trvalého pobytu cizince na území státu, o jehož státní občanství žádá.

Ministr vnitra konstatuje, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci, správní řízení bylo vedeno v souladu s právními předpisy a bez zbytečných průtahů. Bylo vydáno v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu za předpokladu, aby při rozhodování o této žádosti nevznikaly nedůvodné rozdíly v porovnání se skutkově shodnými nebo podobnými případy, jak upravuje ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

Ministr vnitra na základě výše uvedeného a na návrh rozkladové komise rozhodl způsobem uvedeným ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

